

gering paa den anden Side om disse Forslag. — Jeg skal ikke komme dybt ind paa en Omtale af Sagens Realitet. Jeg skal kun for mit rent personlige Vedkommende sige, at jeg til ingen Tid har været en særlig Tilhænger af Kravet om at komme til en Kirkekommission eller et kirkeligt Udvalg, hvad det nu hedder. Ved de kirkelige Spørgsmaals første Behandling i forrige Rigsdagssamling tillod jeg mig at antyde denne Opfattelse, idet jeg den Gang udtalte, at medens jeg paa den ene Side mente, at i alt Fald et enkelt af de af den ærede Minister den Gang fremsatte Forslag gik videre, end Trangen i Befolkningen og i Menighederne egentlig begrundede, saa mente jeg paa den anden Side, at vi skulde blive i det Spor, hvori jeg skønnede, at vi have været med Hensyn til kirkelige Reforme lige siden vi overhovedet for over 50 Aar siden begyndte at forhandle kirkelige Reforme paa Rigsdagen, nemlig dette at gaa stykkevis frem, og efterhaanden som der omkring i Befolkningen, omkring i Menighederne rejser sig en Trang til en Ordning til Afgørelser af en eller anden Art, tage de Spørgsmaal op, hvorom det drejer sig, og søge disse Spørgsmaal bragte til Afgørelse. Saaledes udtalte jeg mig den Gang, og saaledes er det fremdeles min Mening, at det helst burde gaa i Fremtiden. Jeg har i enkelte af de Spørgsmaal, som have foreligget fra den meget ærede Ministers Side, set paa Sagen paa samme Maade som den, jeg udtalte mig om her i dette Øjeblik. Jeg tror, at man for enkelte af de Spørgsmaals Vedkommende, som ere rejste af den ærede Minister, er gaaet noget videre, end det kan siges at være Udtryk for en Trang, som er til Stede i Befolkningen og i Menighederne omkring i Landet. — Videre skal jeg ikke i dette Øjeblik gaa i mine Udtalelser om disse Forhold. Jeg tror ikke, at det nytter; jeg tror ikke, det fremmer Sagen at gaa videre i denne Henseende. Det, som for mig er Hovedsagen, er, at Forhandlingen mellem Tingene og mellem Tingene og Regeringen kan fortsættes, og at der kan blive gjort alvorligt Forsøg paa at naa til de bedst mulige Resultater. Selv om der ikke opnaas alt, hvad der fra den ene eller den anden Side ønskes, er det for mig Hovedsagen, at Forhandlingen kan blive fortsat. Jeg har personlig den Opfattelse, at naar det rette Maal af god Villie lægges for Dagen fra alle Sider, maa der kunne naas Resultater. Den ærede Minister har den Opgave at forsøge, om der er tilstrækkeligt Maal af

god Villie og tilstrækkelig Forstaaelse om, hvad der for Tiden er absolut nødvendigt at gennemføre, og hvad der kan vente til andre Lejligheder. Jeg vil ønske Ministeren til Lykke, naar han kan finde de rette Grænser i denne Henseende, og jeg agter derfor ved dette Spørgsmaals Behandling i dette Øjeblik at stemme efter de Anvisninger, som ere givne af den ærede Minister. Ogsaa jeg kunde mene, at det Forslag, som er fremsat af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) i visse Enkeltheder peger i en Retning, som for mig kunde være noget tilfredsstillende, men da Enkelthederne i det Forslag, som vi i Øjeblikket behandle, ere mig uden væsentlig Betydning, vil jeg, som sagt, følge Ministeren.

Alfred Christensen: Det af mig stillede Underændringsforslag om de gejstlige Domstole blev oprindeligt stillet af to ærede Medlemmer foruden mig, nemlig de to Medlemmer, som i sin Tid have været Ordførere for Retsplejereformen. Jeg erfarer nu, at de to ærede Medforslagsstillere have trukket sig tilbage, og at jeg altsaa her staar som den sidste Mohikaner. Vel vidende, hvad der i en saadan Egen-skab passer sig for mig, vil jeg tillade mig at byde den højtærede Kultusminister en Fredspibe, og saa vil jeg udtale det Haab, at vi ved en jævn Forhandling under Rygningen af den maa komme til Overensstemmelse om, hvad der skal staa i Loven, og hvad Meningen er med Loven. Og saa vil den ærede Minister ogsaa indromme mig, at jeg gjorde ret i at blive staaende ene tilbage som Forslagsstiller. Jeg vil ikke komme tilbage til Forhandlingerne under Retsplejereformen, og jeg vil heller ikke udtale, hvad der gærer i mig: dette stille Suk over, at vi ikke den Gang slettede de gejstlige Retter, hvad vi kunde have gjort, uden at ret mange Mennesker i Landet, hvad enten det var gejstlige eller Lægfolk, vilde have beklaget det, idet det var givet fra Retsreformudvalgets Side, at vi vilde tilbyde faktisk den samme Rettergangsmaade, som vi have nu, nemlig ved Tilkaldelse til Retten af Provster og Biskopper. Det vil altsaa sige, at vi vilde bringe de gejstlige Retter ind under den verdslige Organisation for at have en ensartet Organisation over det hele. Dette tror jeg saavel Lægmand som lærde kunde have været glade ved. Jeg skal imidlertid lade dette Spørgsmaal ligge, men jeg maa henpege paa, at Forhandlingen i Dag som